

[Stålberg, Vilhelmina]

Kjærlighedsbisen

om

Hjalmar og Hulda.

Paa blomsterklædt Balle sad Hjalmar og kvad
Om Fortids Bedrifter en Gang,
Og Viljernes Bæger og Rosernes Blad,
Sig høiede dybt for hans Sang.
Og Fuglene sade saa tause paa Grene,
Som gyldne Kornar paa Straaene pene,
De nikkede Bifald ved Vaarvindens Magt.
Kjæft straalte hans Pande og krigeriske Dragt.

Og hele Naturen, forynget og skjøn,
Saa yndig i festlige Skrud,
Med nyflettet Blomstkrans og Vaarkappe skjøn,
Nu lo som en længtende Brud,
Og Glæden og Gleden og Elskovens Minde
Sin Trylleglands viste for Ynglingens Sinde.
De svæved paa Vinger med guldfarvet Glands,
Sødt bød de ham Ere, Lykkelighed, Navn.

Da nærmed sig Hulda og Drømmen forsvandt
For Ynglingens henrykte Syn,
Han saa bare hende, saa Rødmen, som brandt
Sig Purpur paa snehvide Sky'n.
Han kysede en Taare af straalende Dø,
Han tænkte paa Verden og Striden saa føie.
Lykkelig han sank i sin Tilbedtes Favn,
Han glemte bort Ere og Rygte og Navn.

V box 13:387

Du elsker mig, Hulda, og Jorden mig bær;
Jeg Duggen paa Rosen er lig
Du elsker mig Hulda, og Lykken den er
Ei nu mere fremmed for mig;
Thi Kjædsomheds Tomhed og Længselsens Smerte
De finder ei Veien ned til mit Hjerte;
Thi er ei Naturen, min Pige, med dig
Et sandt Paradis her paa Jorden for mig?

„Men sviger du mig, o! da slukkes min Sol,
Da sprænges af Angest mit Bryst;
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Ei nogen som skjænker mig Trøst;
Dog sværg mig, min Hulda, Gud hører paa Dig,
Mig aldrig at glemme, hvor end det gaar mig,
At være mig trofast i Liv og i Død,
At elske din Hjalmar i Lyst og i Nød“.

„Min Hjalmar“, sa' Hulda med sød Melodi
Dg luffed hans Mund med et Kys.
„Hvor tidt har jeg sagt, at jeg trofast vil bli;
Det samme jeg svor dig jo nys,
Dog sværger jeg, Hjalmar, ved Himlen som hør mig
Dig aldrig at glemme, hvordan det saa gaar dig;
Dg blot for min Hjalmar jeg klær mig til Brud,
Men bryder jeg Eden, saa straffe mig Gud“.

Dg Solen var sunken og Fuldmaanen lo
Saa mildt til de elskende To.
Om Bakkens sit Tusmørke Aftenen drog,
Men endnu de sad i Ro;
Dog maatte de hver til sit eget Hjem vandre,
Saa svore de høit at bli' tro mod hverandre.
Dg Hulda hun loved at møde sin Ven
Bed næste Dags Skumring paa Bakkens igjen.

Saa leved den salige Hjalmar en Tid,
Dg Sommeren ilede med Hast,
Med Som'ren og flygtet hans gyldne Fred,
Som Dalens bortvisnens Græs;
Thi saa udbrod Krigens fortærende Plage,
Fra sorgende Mo maatte Hjalmar bortbrage
I Striden, men Hulda i Skovens Glød
Ham atter svor Troskab i Liv og i Død.

Et Aar var han borte, og Glæde og Liv
Nu vorte i Landet paanyt.
Endt var nu den grusomme blodige Riv,
Dg Sorgen til Glæde var blik't.
Med Ar og med Frugter sig Jorden mon smykke,
Da skyndte vel Hjalmar sig hjem for at trykke
Sin længtende Brud til sit trofaste Bryst,
At ombytte Savnet med Glæde og Trost.

Bed Hjemmet han mødte den albrende Svend,
En Nabo, og trykket hans Haand.
„Velkommen, du modige Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land.“
„Tak, Svend“, sagde Hjalmar, „hvor gaar det med hende
Jeg iler nu derbort, og snart skal hun sende
Et himmelsk forførende Blik bort til mig;
Du hindrer mig Svend, jeg forstaar ikke dig.“

Dg Svend tog i Bidstet og rykked hans Hest
Tilbage et Skridt noget hoast
„Jeg frygter, Du bli'r ingen velkommen Gæst“,
Da bleguede Hjalmar med Hast.
„Opmande dig Yngling, med Mod for at høre
En Hilsning, som Glæden din nok vil bortføre;
Bid da, at skjøn Hulda, forkræflige Bud,
I dag er den store Sebastians Brud.“

„O Himmel og Afgrund“, skreg Hjalmar og slog
De Staalhandsker sammen med Skræk.
„Menederske vent kun jeg træffer dig nok“
Dg døv for den gamle Mands Kvæk,
I Fjrisprang han red til den Troløses Hytte,
Hvor Vinduerne vare med Blomster belyste,
Dg Taget gav Gjenlyd af Gjesternes Sang,
Dg Harper og Bægrene klang paa en Gang.

Dg ind traadte Hjalmar i Krigerens Skrud
Dg Harperne tauge med Hast,
Forbitret han gaar mod sin troløse Brud
Dg griber i Brudkronen fast.
Han river den vildt af det mørkbrune Haaret,
Saa bleg, som hun alt var paa Dødsleiet baaret
Saa Hulda med Dødsfræk og bævende Barm
For sin svegne Kjærestes hævnende Arm.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Brudgommen han løfted mod Hjalmar sit Sværd
Men Hjalmar løfted og sit,
Han raabte: „Du, Usling, blot dø er du værd!
Mit Sværd bider beder end dit“.
Som Løver de kæmpede nu mod hverandre,
For Livet stred han og for Hævn stred den andre;
Som Ild lyste Dinenes gnistrende Bar;
Men Sagen dog uvis og uafgjort var.

Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hast
I den hadede Modstanders Bryst,
Men denne alt ham havde Banesaar bragt,
Dg blegned med rallende Røst,
Sank Elskerens ned ved Forræderiskens Side,
Som ikke lod af med at græde og kvide
Naar hun paa den døende Ynglingen saa.
Saa bleg som en afbrukten Vilje han laa.

„O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jeg sveg“
Hun raabte og Hænderne vred.
„At sverge er let, men det er ingen Leg
At bryde saa troloft sin Ed;
Nu nagende Kvaler mon pine mit Hjerte.“
Dg inden tre Dage hun døde af Smerte,
Ved Siden af Hjalmar hun jordebdes da,
Et Tegtepar blev de i Graven enda.

Hver Gang, siger Sagnet, naar Midnatten har
Sitt taagede Tusmørke straft
Den Bækken, hvor Hjalmar og Hulda før var,
Staar Hulda i Solverhvid Dragt,
Paa Pladsen, hvor tidt hun med Hjalmar har siddet
Dg lovet de Eder, som nu hun har sveget;
Hun klager og sukker med Taarer og bleg,
„O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jeg sveg!“

~~~~~  
Pris 10 Dre.  
~~~~~

Tilfjæbs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. u. a.

Trykt i Nikolai Ossens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.